

Պարույր Սևակ

Քրտնում եմ

Ես քրտնում եմ՝

Ինչպես որ նա, ինչպես որ դու.

Այստեղ մեր մեջ՝ արդեն ո՛չ մի տարբերություն:

Ես քրտնում եմ

Տաք քրտինքով՝

Տապի՛ց,

Տոթի՛ց,

Պաղ քրտինքով՝

Ե՛վ սարսափից,

Ե՛վ անոթից:

Ես քրտնում եմ և անոթից,

Երբ ես կուշտ եմ, դու՝ անոթի,

Երբ ես՝ սխալ, իսկ դու ճիշտ ես,

Երբ կարծեցյալ ծանրը վիշտըս

Քո վշտի դեմ լոկ փետուր է.

Մինչ կաթում է իմ կտուրը՝

Տանիք չունի տունըդ մի՛շտ էլ:

Տաք քրտինքն է հոգիս պատում,

Երբ ինձպեսին ինքս եմ դատում:

Ամաչում եմ իմ անտեղի կոշտությունից,

Իմ պատճառով խիստ խորացած գժտությունից,

Դիտավորյալ, ոչ թե անկեղծ հաշտությունից:
Անաշում եմ ու քրտնում եմ այն ժամ նաև,
Երբ - լինում է - սիրտ չեմ անում
Իմ իսկ սրտի խորքը նայել,
Նայել - և ի՞նչ՝
Հանկարծ գգալ,
Որ չեմ սիրում, այլ խաղում եմ,
Որ չեմ աղում, այլ մաղում եմ,
Որ չեմ ատում, այլ պարզապես նախանձում եմ,
Եվ շոյում է մեղք գործածի թախանձումը,
Ու ստում եմ, թե իբրը ես հավատում եմ,
Չե՛մ հավատում - հավատացող ձևանո՛ւմ եմ...
Սակայն կյանքում շա՛տ ավելի ես քրտնում եմ ուրիշի՛ տեղ,
Թեպետ գուցե չի երևում իմ քրտինքի աղի շիթը:
Ուրիշի՛ տեղ,
Երբ որ մի բան մտածում եմ,
Բայց ասում եմ բոլորովին ուրի՛շ մի բան
Եվ չեմ գգում, որ այդպես է հասնում ահա
Ա՛յն դանակի բթացումը,
Որով մարդիկ այգու նման կյանքն են էտում:
Ուրիշի՛ տեղ,
Երբ նրանք չեն կշռադատում -
Կատարում են լոկ հրաման,
Ասես ուսին գլո՛ւխ չունեն,
Այլ շուռ տված մի ջրամա՛ն...
Ես քրտնում եմ ուրիշի՛ տեղ,
Երբ որ նրանք իրենց ուժը...
Բայց այս մասին՝ ուրի՛շ անգամ,-
Չէ՞ որ ինձ պես անզգույշը...
Իմ այս վախկոտ-զգուշավոր մտքի համար՝

Ես քրտնում եմ նաև հիմա
Եվ մտածում,
Թե ինչի՞ց է քրտնում մարդը:
Ի՞նչ եք կարծում:
Ինձ թվում է՝
Ա՛յն պատճառով
Եվ այնժամ է քրտնում մարդը,
Երբ որ օդը պակասում է:
Ձեզ թվում է,
Թե ամոթի կամ սարսափի զգացումը
Իմ ասածին հակասո՞ւմ է...

04, 17.VI.1957թ.

Մոսկվա